

Ἡ σύμπραξις τοῦ κ. Συνοδινοῦ μοὶ ἐνθυμίζει γελοῖόν τι ἐπεισόδιον. Κατὰ τὴν προλαβοῦσαν ἀποκρέω, ἐσπέραν τινά, ἐνῶ ἤτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω, νέος τις ἦλθε πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι πέμπεται ὑπὸ τοῦ κ. Συνοδινοῦ, παρακαλοῦντός με νὰ τῷ δανείσω τὸν συμπιεζόμενον πῖλον μου (claque), διότι ἦν προσκεκλημένος εἰς χορευτικὴν ἐσπερίδα.

— Τίς κ. Συνοδινός; τῷ εἶπον. Δὲν τὸν γνωρίζω.

— Πῶς; ἀπεκρίθη. Ὁ ποιητής.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸν ποιητὴν οὐδεὶς Ἑλλήν ἐδικαιοῦτο νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν γνωρίζει, ἔσπευσα νὰ δώσω τὸν πῖλον, ὃν ποτὲ πλέον δὲν εἶδον, καὶ ὅτε ἔγραψα τῷ κ. Συνοδινῷ, ἵνα τὸν παρακαλέσω νὰ μοὶ τὸν ἐπιστρέψῃ, ἔμεινεν ἐκπεπληγμένος ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ μου καὶ ἐπὶ τῇ αὐθαδεΐᾳ τοῦ ἀναιδοῦς λωποδύτου.

Ἀρμενία.

Ἀνάλογος πρὸς τὴν θέσιν τῆς Κρήτης ἐφαίνετο τότε καὶ ἡ τῆς Ἀρμενίας, καὶ αὐτῆς ἐξανισταμένης, διότι ἡ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπόφασις τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου οὐδαμῶς ἐφηρομόσθη, καὶ τὴν ἔβλαψε μᾶλλον ἢ τὴν ὠφέλησεν, ἐξάψασα, ὥς οἱ Ἀρμένιοι διῆσχοντο, κατ' αὐτῶν καὶ προκαλέσασα τὰς βιαιοπραγίας τῆς ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως. Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἰδρύθη ἐν Λονδίνῳ ἀγγλοαρμενικὴ ἐφημερίς, ἐπιγραφομένη Haïasian, καὶ ὁ συντάκτης αὐτῆς μοὶ ἔγραψε ζητῶν τὴν συνεργασίαν μου. Τῷ ἀπήντησα ὅμως ὅτι, ὅσον καὶ ἂν συμπαθῶ ὑπὲρ παντὸς λαοῦ ἐπιδιώκοντος τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἐλευθερίαν του, ἀντίκειται ὅμως εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξεις μου νὰ γράφω περὶ ὑποθέσεων, ὧν μοὶ ἐλλείπουσιν αἱ ἀκριβεῖς γνώσεις. Οὐχ' ἦττον ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐξηκολούθησε πεμπομένη μοι, καὶ μετὰ ταῦτα, ζητήσασά μοι, ἔλαβε καὶ ἐξέδωκεν ἑλληνιστὶ γεγραμμένην ἐπιστολήν, ἐκφράζουσαν τὰς ὑπὲρ τῶν ἀγώνων αὐτῆς συμπαθείας μου.

Εἰς δ' ὁμογενὴς ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὁρμώμενος, καὶ ἐν Ἀθήναις τότε ἐπιδημῶν, μοὶ ἀπηύθυνεν ἀπεραντολόγους ἐπιστο-

λάς, ἵνα μὲ πείσῃ νὰ ταχθῶ μέλος, καὶ πρόεδρος μάλιστα, Ἑταιρείας μυστικῆς, ἣτις νὰ διορθώσῃ, ἔλεγε, πάντα τὰ κακῶς ἔχοντα ἐν Ἑλλάδι, ὥς πρὸς τε τὸ πολίτευμα, καὶ ὥς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τοὺς ἐκτελεστάς αὐτοῦ. Ἀλλὰ τῷ ἀπήντησα ὅτι τοῦτο ἦν φροντισ καὶ δικαίωμα παντὸς τοῦ Ἔθνους, νόμιμος δ' Ἑταιρεία, ὀφείλουσα ὑπὲρ τούτου νὰ μεριμνήσῃ, ὅτι ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Ἔθνους ἐκλεγομένη Βουλὴ.

Ἑφημερίδες.

Τῆς εἰς τὰς ἑφημερίδας οἷας δήποτε, ἔστω καὶ ἀπλῆς φιλολογικῆς ἐργασίας, ἀπέστην σχεδὸν ἐντελῶς, ἀφ' ὅτου, γράψας τινὰ περὶ νεοεκδότων καὶ συστάσεως ἀξίων ἔργων, οἷον τῶν νομισματικῶν τοῦ κ. Σβορώνου, τοῦ Δαφνίου τοῦ κ. Λαμπάκη, τῆς ἱστορίας τῆς γυναικὸς τῆς κυρίας Παρρέν, κλπ. ἠναγκάσθην νὰ λάβω τὸ ἄρθρον ὀπίσω ἀπὸ τῆς ἑφημερίδος εἰς ἣν τὸ εἶχον δώσῃ, διότι ἀνέβαλλε τὴν ἔκδοσίν του ἐπ' ἄπειρον. Τὸ ἔδωκα δ' εἰς ἑτέραν ἐκ τῶν μεγαλητέρων, ἣτις μεθ' ἱκανὸν χρόνον μοὶ εἶπεν ὅτι φιλολογικὰ ἄρθρα δὲν ἐδημοσίευε, καὶ ὅτε ἐζήτησα νὰ μοὶ ἀποδοθῇ, ἵνα τὸ πέμψω εἰς τὴν **Ἑλλάδα** τοῦ Ἀμστελοδάμου, μοὶ ἐρῶρέθη ὅτι ἀπωλέσθῃ.

Εἰς τὸ περιοδικὸν δ' ἐκεῖνο τῶν ἐν Ὀλλανδίᾳ φίλων τῆς Ἑλλάδος ἔπεμψα, μικρὸν μετὰ ταῦτα, πραγματείαν τινά, ἣν ἀνέγνων εἰς τὸν Παρνασσόν, περὶ τῶν Ἑλληνοφώνων κατοίκων τῆς κάτω Ἰταλίας.

Καὶ ἕτερον μικρὸν φιλολογικὸν ἐπεισόδιον ἔχω ν' ἀπομνημονεύσω ἐκ τῶν χρόνων τούτων. Εἰς ἀρχαῖος γνώριμός μου ἐκ Βερολίνου, ὁ Κόμης Malzahn, μοὶ ἔπεμψεν ἑμμετρὸν τι δρᾶμα του, «Μελιδόνης» ἐπιγραφόμενον, ὃ ἀνεβίβασε καὶ εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλ' ἀπέδιδε τὴν μὴ ἐπιτυχίαν αὐτοῦ εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἦν ἄγνωστος καὶ ξένη τοῖς Γερμανοῖς, δι' ὃ ἐπεθύμει νὰ μεταφράζετο καὶ ἐδιδάσκετο αὐτὸ ἐν Ἀθήναις. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἀνέγνων, εἶπον εἰς τὸν κομίσαντά μοι τὸ βιβλιάριον, ὅτι ἐγώ, οὔτε ἄνεσιν, οὔτε πεποίθῃσιν εἰς ἑμαυτὸν ἔχων διὰ τὴν μετάφρασιν,